

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 28/01-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2001 predbežne prerokoval podnet R. B., bytom S., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného úradu práce v Rožňave a takto

r o z h o d o l :

Podnet R. B. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. januára 2001 doručené podanie R. B., bytom S. (ďalej len „navrhovateľ“) označené ako „Návrh na začatie konania o nález vo veci porušenia základných práv“ podľa čl. 46 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) nesprávnym úradným postupom Okresného úradu práce Rožňava.

Okresný úrad práce Rožňava, pracovisko Plešivec, nerozhodol podľa navrhovateľa o poskytnutí podpory v nezamestnanosti v zákonom ustanovenej lehote, čím mu znemožnil uplatniť si nárok na sociálne dávky. V dôsledku takéhoto konania

vznikla navrhovateľovi škoda, o náhradu ktorej žaloval príslušný úrad práce na Okresnom súde v Rožňave (ďalej len „okresný súd“) návrhom o nesprávnom úradnom postupe. Okresný súd v Rožňave uznesením č. k. S 2/98-12 zo 16. februára 1999 konanie vo veci zastavil. Návrh navrhovateľa posúdil ako žalobu na preskúmanie správneho rozhodnutia. Keďže navrhovateľ nepodal odvolanie proti rozhodnutiu Okresného úradu práce v Rožňave, okresný súd zastavil konanie, pretože podľa jeho názoru smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdu. Navrhovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal. Krajský súd v Košiciach svojím rozhodnutím č. k. 12 Co 184/99-20 z 31. mája 1994 zrušil uznesenie a vrátil vec súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom č. k. S 2/98-39 24. januára 2000 tak, že návrh navrhovateľa zamietol. Okresný súd nezistil na základe vykonaného dokazovania nesprávny postup Okresného úradu práce v Rožňave a dospel k záveru, že nie je daná ani pasívna legitimácia tohto orgánu z hľadiska jeho zodpovednosti za škodu, ktorej náhrady sa navrhovateľ domáhal. Navrhovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal a Krajský súd v Košiciach svojím rozsudkom 12 Co 169/00-58 z 19. septembra 2000 potvrdil rozsudok prvého stupňa s odvolaním sa na to, že navrhovateľ nesprávne žaloval a uplatňoval si svoj nárok od Národného úradu práce, namiesto Slovenskej republiky, ktorá za takéto škody zodpovedá.

Ústavný súd vyzval navrhovateľa, aby doplnil svoje podanie o splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom tak, ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), inak bude jeho podnet odmietnutý pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

Navrhovateľ na výzvu reagoval tým, že je osobou v hmotnej núdzi, a preto nie je možné, aby doručil súdu splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom alebo komerčným právnikom; konštatoval, že z tohto dôvodu je vylúčený z akéhokoľvek uplatňovania si svojich základných práv na ústavnom súde z titulu nie vlastného

zavinenia. O ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nepožiadala.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd podnet navrhovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.